Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2021. gada 3. februārī [*] [i]

Institucionālās tiesības – Parlaments – Psiholoģiska vardarbība – Parlamenta priekšsēdētāja lēmumi, kuros secināts, ka pastāv psiholoģiskas vardarbības situācija pret diviem akreditētiem deputātu palīgiem, un deputātei noteikts sods – tiesību saņemt dienas naudu zaudēšana uz 12 dienām – Parlamenta reglamenta 11. un 166. pants – Iekšējā pārsūdzība – Eiropas Parlamenta Prezidija lēmums, ar ko apstiprina sodu – Parlamenta iekšējā reglamenta 167. pants – Prasība atcelt tiesību aktu – Termiņš prasības celšanai – Pieņemamība – Tiesības uz aizstāvību – Ārpuslīgumiskā atbildība

Lietā T-17/19

Giulia Moi, ar dzīvesvietu [*personas dati*] (Itālija), ko pārstāv *M. Pisano* un *P. Setzu*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *T. Lazian*, *S. Seyr* un *M. Windisch*, pārstāvji,

atbildētājs,

pirmkārt, galvenokārt par prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, atcelt dažādus aktus, kuri pieņemti pret prasītāju uzsāktā procedūrā par vardarbības konstatēšanu un sodīšanu, un, pakārtoti, prasība konstatēt viņai piemērotā soda pārmērīgo un/vai nesamērīgo raksturu un aizstāt to ar Parlamenta reglamenta 166. panta a) apakšpunktā paredzēto, un, otrkārt, prasība, kas pamatota ar LESD 268. pantu, piespriest Parlamentam izmaksāt viņai kaitējuma atlīdzību un uzdot priekšsēdētājam publiskot informāciju Parlamenta plenārsēdē,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], tiesneši L. Madise [*L. Madise*], P. Niuls [*P. Nihoul*] (referents), R. Frendo [*R. Frendo*] un H. Martins i Peress de Nanklaress [*J. Martín y Pérez de Nanclares*],

sekretārs: H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 10. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

[*] Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Giulia Moi* bija Eiropas Parlamenta deputāte no 2014. līdz 2019. gadam.

2 2017. gada 22. novembrī divi akreditēti deputāta palīgi (turpmāk tekstā – "divi/abi ADP") iesniedza lūgumu sniegt palīdzību atbilstoši Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 24. pantam, norādot uz sarežģītu situāciju darbā.

3 2017. gada 27. un 28. novembrī abi ADP iesniedza sūdzību par vardarbību Psiholoģiskās vardarbības un tās novēršanas darba vietā [padomdevējā] komitejā, kas izskata to palīgu sūdzības, kuri ir akreditēti pie Parlamenta deputātiem (turpmāk tekstā – "padomdevēja komiteja"), un kas ir izveidota ar 2014. gada 14. aprīļa iekšējā reglamenta par Psiholoģiskās vardarbības un tās novēršanas darba vietā padomdevēju komiteju, kas izskata akreditēto deputātu palīgu sūdzības pret Eiropas Parlamenta locekļiem, 1. panta 1. punktu, kas ir grozīts 2015. gada 6. jūlijā (turpmāk tekstā – "2014. gada 14. aprīļa reglaments ar 2015. gada 6. jūlija grozījumiem").

4 Ar 2018. gada 23. februāra vēstuli padomdevēja komiteja informēja prasītāju par abu ADP sūdzību saturu un uzaicināja iesniegt savus apsvērumus par viņu apgalvojumiem.

5 2018. gada 27. februārī padomdevēja komiteja uzklausīja abus ADP.

6 2018. gada 9. martā prasītāja iesniedza savus apsvērumus par abu ADP sūdzībām.

7 2018. gada 20. martā padomdevēja komiteja uzklausīja prasītāju.

8 2018. gada 28. martā prasītāja iesniedza padomdevējai komitejai papildu dokumentus.

9 Ar 2018. gada 22. maija vēstuli padomdevējas komitejas priekšsēdētāja nosūtīja Parlamenta priekšsēdētājam atzinumu, kurā padomdevēja komiteja secināja, ka pastāv vardarbība Civildienesta noteikumu 12.a panta 3. punkta izpratnē.

10 Ar 2018. gada 3. jūlija vēstuli, kas tika paziņota nākamajā dienā, Parlamenta priekšsēdētājs informēja prasītāju par padomdevējas komitejas secinājumiem attiecībā uz vardarbības pastāvēšanu un uzaicināja viņu iesniegt savus apsvērumus par šiem secinājumiem līdz 2018. gada 20. jūlijam.

11 Ar 2018. gada 18. jūlija vēstuli, kas Parlamentā tika saņemta 20. jūlijā, prasītāja atbildēja uz priekšsēdētāja uzaicinājumu, apstrīdot vardarbības pastāvēšanu.

12 2018. gada 2. oktobra vēstulē Parlamenta priekšsēdētājs, izskatījis padomdevējas komitejas atzinumu un prasītājas apsvērumus, informēja viņu, ka "viņš piekrīt padomdevējas komitejas atzinumam, kura ir secinājusi, ka abu sūdzības iesniedzēju norādītā situācija [ir] psiholoģiskā vardarbība Civildienesta noteikumu izpratnē". Tiesvedības laikā Vispārējā tiesā Parlaments norādīja šo vēstuli kā "priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju". Šis nosaukums turpmāk šajā spriedumā tiks izmantots, lai apzīmētu konkrēto dokumentu.

13 Tajā pašā dienā Parlaments nosūtīja prasītājai citu dokumentu ar nosaukumu "Priekšsēdētāja 2018. gada 2. oktobra lēmums", kurā, pirmkārt, tika apstiprināts, ka prasītājas uzvedība "pārkāpa tos principus un vērtības, uz kuriem ir atsauce "[Parlamenta iekšējā] reglamentā, it īpaši [LES] 2. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1. pantā (cilvēka cieņas ievērošana) un 31. pantā (tiesības uz tādiem darba apstākļiem, kas ievēro darba ņēmēju veselību, drošību un cieņu)", un, otrkārt, tika norādīts "lēmums piemērot [prasītājai] sodu par viņas rīcību pret [abiem ADP], kas tika atzīta par psiholoģisko vardarbību, – tiesību saņemt dienas naudu zaudēšana uz 12 dienām". Tiesvedības laikā Parlaments norādīja uz šo vēstuli kā uz "priekšsēdētāja lēmumu par sodu". Šis nosaukums turpmāk šajā spriedumā tiks izmantots, lai apzīmētu minēto dokumentu.

14 Abi 12. un 13. punktā minētie dokumenti tika paziņoti prasītājai kopā.

15 2018. gada 16. oktobrī prasītāja, kā tas viņai bija atļauts ar Parlamenta reglamenta 167. pantu, tā piemērojamā versijā (turpmāk tekstā – "iekšējais reglaments"), iesniedza Parlamenta prezidijam iekšēju pārsūdzību par priekšsēdētāja lēmumu par sodu. Šajā pārsūdzībā viņa apstrīd faktu, ka viņas rīcība pret abiem ADP var tikt kvalificēta kā vardarbība, un, pakārtoti, lūdza, lai viņai tiek noteikts vieglāks sods.

16 Ar 2018. gada 12. novembra lēmumu, kas pasludināts 14. novembrī pēc plenārsēdes un paziņots tajā pašā dienā, Parlamenta prezidijs apstiprināja priekšsēdētāja lēmumu par sodu (turpmāk tekstā – "Parlamenta prezidija lēmums").

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

17 Prasītāja cēla šo prasību ar 2019. gada 11. janvāra prasības pieteikumu.

18 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un, veicot tās Reglamenta 89. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, aicināja Parlamentu iesniegt dažus dokumentus un uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus rakstveidā, lūdzot atbildi uz šiem jautājumiem arī sniegt rakstveidā. Lietas dalībnieki atbildēja uz šiem pieprasījumiem noteiktajā termiņā.

19 Pēc ceturtās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

20 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, kurus Vispārējā tiesa uzdeva 2020. gada 10. jūlija tiesas sēdē.

21 Prasītājas prasījumi prasības pieteikumā Vispārējai tiesai ir šādi:

– galvenokārt, atcelt Parlamenta prezidija lēmumu, priekšsēdētāja lēmumu par sodu, kā arī "visus iepriekšējos, saistītos un norādītajam sodam sekojošos aktus";

– pakārtoti, "konstatēt, ka piemērotais disciplinārsods ir pārmērīgs [vai] nesamērīgs un līdz ar to aizstāt to ar iekšējā reglamenta 166. panta [3. punkta] a) apakšpunktā noteikto";

– katrā ziņā – piespriest Parlamentam izmaksāt viņai kaitējuma atlīdzību, kas ir noteikta taisnīgi un ko veido fiksētas summas 50 000 euro izmaksa vai jebkura cita lielāka vai mazāka summa,

kas tiek atzīta par taisnīgu, un noteikt Parlamenta priekšsēdētājam publiskot šo informāciju plenārsēdē;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 Prasītāja turklāt iesniedza pieteikumus par procesa organizatoriskajiem pasākumiem un izmeklēšanas pasākumiem, kā arī pieteikumus par pierādījumu un piedāvāto pierādījumu iesniegšanu.

23 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt kā nepieņemamu prasību atcelt priekšsēdētāja lēmumu par sodu;

– noraidīt kā nepieņemamu prasību atcelt visus citus sagatavojošos, saistītos vai sodam sekojošos tiesību aktus;

– noraidīt Vispārējai tiesai iesniegtos lūgumus izdot rīkojumus Parlamentam un atzīt tos par nepieņemamiem;

– noraidīt kā nepieņemamus pieteikumus par pierādījumu un piedāvāto pierādījumu iesniegšanu, kā arī pieteikumus par procesa organizatoriskajiem un izmeklēšanas pasākumiem;

– noraidīt ka nepieņemamas prasības par zaudējumu atlīdzību;

– pārējā daļā noraidīt prasību kā nepieņemamu un katrā ziņā kā nepamatotu;

– piespriest atbildētājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

A. Piemērojamās tiesību normas

24 Ievadā ir jānorāda, ka šajā lietā piemērojamie noteikumi ir iekšējā reglamenta 11., 166. un 167. pants, kā arī 2014. gada 14. aprīļa reglaments, kas grozīts 2015. gada 6. jūlijā.

25 Kā Parlaments atzina rakstveida atbildēs uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem, lēmumā par sodu Parlamenta priekšsēdētājs ir kļūdaini atsaucies uz Parlamenta prezidija 2018. gada 2. jūlija lēmumu par padomdevējas komitejas, kuras pienākums ir pārbaudīt sūdzības par vardarbību attiecībā uz Parlamenta locekļiem, darbību un procedūrām šajā sakarā.

26 Proti, saskaņā ar šī pēdējā lēmuma 15. panta 1. punktu tas ir piemērojams tikai tiem lūgumiem sniegt palīdzību, kas ir iesniegti pēc 2018. gada 1. septembra. Taču šajā lietā, kā izriet no iepriekš minētā 2. punkta, abi ADP iesniedza lūgumus sniegt palīdzību 2017. gada 22. novembrī.

B. Par prasību atcelt tiesību aktu

1. Par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību no Reglamenta 76. panta viedokļa

27 Tieši neizvirzot iebildi par nepieņemamību, Parlaments norāda, ka, pretēji Reglamenta 76. pantā prasītajam, prasītāja nav strukturējusi prasību atcelt tiesību aktu, norādot skaidri formulētus pamatus.

28 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas atbilstoši minēto statūtu 53. panta pirmajai daļai ir piemērojama tiesvedībā Vispārējā tiesā, un atbilstoši Reglamenta 76. panta d) punktam ikvienā prasības pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jābūt norādītam strīda priekšmetam un kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Šiem elementiem ir jābūt pietiekami skaidriem un precīziem, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Vispārējai tiesai – lemt par prasību attiecīgā gadījumā bez papildu informācijas tās pamatojumam. Ar mērķi nodrošināt tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, lai prasība būtu pieņemama, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, uz kuriem prasība pamatota, ir jāizriet – vismaz kopsavilkuma veidā un tomēr saskaņoti un saprotami – no paša prasības pieteikuma teksta (skat. spriedumu, 2018. gada 12. decembris, SH/Komisija, T-283/17, EU:T:2018:917, 86. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Šajā lietā ir skaidrs, ka prasības pieteikums nav balstīts uz secīgiem pamatiem, kas savukārt izklāstīti atsevišķās sadaļās.

30 Tomēr, kā prasītāja norāda replikā, šis *modus operandi* neliedz Vispārējai tiesai identificēt trīs prasības atcel tiesību aktu pamatojumam norādītos pamatus, kurus Parlaments arī ir apstrīdējis. Šie pamati ir, pirmkārt, par Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta pārkāpumu, tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu, objektivitātes pienākuma pārkāpumu, kā arī "piedalīšanās un sacīkstes tiesību" pārkāpumu, otrkārt, par pamatojuma nesniegšanu, un, treškārt, par pilnvaru nepareizu izmantošanu.

31 Tātad ir jāuzskata, ka prasības pieteikums atbilst Reglamenta 76. panta d) punktā paredzētajām prasībām.

2. Par prasības atcelt tiesību aktu priekšmetu

32 Kā izriet no prasības pieteikuma priekšmeta apraksta un tās prasījumiem, prasītāja lūdz atcelt Parlamenta prezidija lēmumu.

33 Pirmajā prasības pieteikuma lappusē, prasības priekšmeta definīcijā, prasītāja turklāt lūdz atcelt priekšsēdētāja lēmumu par sodu.

34 Jānorāda arī tas, ka, pat ja priekšsēdētāja lēmums par vardarbīgo situāciju nav skaidri pieminēts ne prasības pieteikuma priekšmeta aprakstā, ne arī prasījumos starp tiem aktiem, kurus tiek lūgts atcelt, no pamatu izklāsta izriet, ka prasītāja ir skaidri vēlējusies apstrīdēt šo lēmumu.

35 Turklāt Parlaments šo punktu neapstrīd.

36 Tā kā Parlaments ir varējis identificēt šo prasību un ir varējis detalizēti atbildēt uz to, ir jāuzskata, ka prasība atcelt tiesību aktu ir arī par priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju, pat ja šis lēmums formāli nav norādīts prasības pieteikumā esošajā prasības priekšmeta aprakstā (šajā ziņā skat. spriedumu, 1967. gada 2. marts, *Simet* un *Feram*/Augstā iestāde, 25/65 un 26/65, EU:C:1967:4, 53. lpp.).

37 Tas, ka prasība atcelt tiesību aktu attiecas arī uz priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju, ir apstiprināts prasītājas formulētajā lūgumā prasības priekšmeta aprakstā, kā arī prasības pieteikuma 17. punktā, un attiecas uz visu iepriekšējo, saistīto un sodam sekojošo aktu atcelšanu.

38 No lietas materiāliem neizriet, ka ar šo pēdējo lūgumu prasītāja būtu atsaukusies uz citiem lēmumiem, nevis uz priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju.

39 Tātad ir jāuzskata, ka prasība atcelt tiesību aktu ir par priekšsēdētaja lēmumu par vardarbīgo situāciju, priekšsēdētāja lēmumu par sodu un Parlamenta prezidija lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētie lēmumi").

3. Par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību daļā, kas attiecas uz priekšsēdētāja lēmumu par sodu

40 Parlaments uzskata, ka, lai gan prasība atcelt tiesību aktu ir vērsta pret priekšsēdētāja lēmumu par sodu, tā ir jānoraida kā nepieņemama divu iemeslu dēļ, no kuriem viens ir norādīts kā galvenais un otrs – kā pakārtots.

41 Galvenokārt Parlaments apgalvo, ka priekšsēdētāja lēmums par sodu tika aizstāts ar Parlamenta prezidija lēmumu, kurā ir ietverta iestādes galīgā nostāja un pret kuru tātad esot jāvērš prasība.

42 Šajā ziņā ir svarīgi norādīt, ka Parlamenta prezidija lēmums tika pieņemts pēc prasītājas iesniegtās iekšējās pārsūdzības uz iekšējā reglamenta 167. panta pamata pret priekšsēdētāja lēmumu par sodu.

43 Taču saskaņā ar judikatūru lēmuma administratīvas pārsūdzības iespējas esamība – neatkarīgi no tā, vai tai ir obligāts vai fakultatīvs raksturs, – nekādi neietekmē attiecīgās personas tiesības jebkurā brīdī celt prasību tiesā par šo lēmumu (spriedums, 2018. gada 21. februāris, LL/Parlaments, C-326/16 P, EU:C:2018:83, 34. punkts).

44 Līdz ar to nevar uzskatīt, it īpaši attiecībā uz tiesībām uz efektīvu pārsūdzību tiesā, kas paredzētas Pamattiesību hartas 47. pantā, ka sūdzības procedūras uzsākšana iekšējā reglamenta 167. panta izpratnē aizskar tiesības uz apstrīdētā lēmuma efektīvu pārsūdzību tiesā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 21. februāris, LL/Parlaments, C-326/16 P, EU:C:2018:83, 35. punkts).

45 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru administratīvā sūdzība un tās tieša vai netieša noraidīšana ir sarežģītas procedūras būtiska daļa. Šādos apstākļos prasība tiesā, pat ja tā formāli attiecas uz sūdzības noraidīšanu, tiek celta Savienības tiesā pret nelabvēlīgo aktu, par kuru ir iesniegta sūdzība (spriedumi, 2018. gada 21. februāris, LL/Parlaments, C-326/16 P, EU:C:2018:83, 36. punkts, un 2018. gada 19. septembris, *Selimovic*/Parlaments, T-61/17, nav publicēts, EU:T:2018:565, 45. punkts).

46 Turklāt arī saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība ir pieņemama – neatkarīgi no tā, vai tā ir vērsta tikai pret lēmumu, kas ir sūdzības priekšmets, vai pret lēmumu, ar kuru šī sūdzība ir noraidīta, vai pret abiem šiem lēmumiem kopā, – ar nosacījumu, ka minētā sūdzība ir iesniegta un prasība ir celta minētajos pantos paredzētajos termiņos (skat. spriedumu, 2018. gada 21. februāris, LL/Parlaments, C-326/16 P, EU:C:2018:83, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 No iepriekš minētā izriet, ka Parlamenta prezidija lēmuma pieņemšana neliedz prasītājai izmantot savas tiesības pārsūdzēt priekšsēdētāja lēmumu par sodu, pat ja par pēdējo minēto lēmumu jau ir iesniegta pārsūdzība atbilstoši iekšējā reglamenta 167. pantam.

48 Pakārtoti, Parlaments norāda – tā kā prasība ir vērsta pret priekšsēdētāja lēmumu par sodu, tā ir nepieņemama tādēļ, ka tā ir celta pēc LESD 263. panta sestajā daļā paredzētā divu mēnešu termiņa beigām.

49 Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, ka administratīvās sūdzības mērķis – neatkarīgi no tā, vai tā ir fakultatīva vai nav, – ir ļaut un veicināt strīda starp attiecīgo personu un administrāciju atrisināšanu ar izlīgumu, lai novērstu tiesvedības sākšanu (spriedumi, 2018. gada 21. februāris, LL/Parlaments, C-326/16 P, EU:C:2018:83, 25. punkts, un 2018. gada 19. septembris, *Selimovic* /Parlaments, T-61/17, nav publicēts, EU:T:2018:565, 43. punkts).

50 Šajā lietā iekšējā reglamenta 167. pantā minētā procedūra ir fakultatīva pirmstiesas pārsūdzība. Taču pēdējai minētajai nebūtu lietderīgās ietekmes, ja attiecīgajam deputātam pēc tam, kad viņš ir izmantojis šo iespēju mierizlīguma panākšanai, jāceļ prasība tiesā pirms administratīvā procesa beigām, lai ievērotu prasības celšanas termiņu pret lēmumu, par kuru ir minētais process (spriedums, 2018. gada 19. septembris, *Selimovic*/Parlaments, T-61/17, nav publicēts, EU:T:2018:565, 43. punkts).

51 Turklāt ir jānorāda, ka iekšējā reglamenta 167. pantā ir paredzēts – ja Parlaments nepieņem lēmumus par iekšējām pārsūdzībām četru nedēļu laikā, kas šim nolūkam ir paredzētas, sods tiek atzīts par neesošu un nepiemērotu, un tādējādi šajā ziņā nav nepieciešams celt prasību tiesā (spriedums, 2018. gada 19. septembris, *Selimovic*/Parlaments, T-61/17, nav publicēts, EU:T:2018:565, 44. punkts).

52 Līdz ar to ir jāuzskata, ka šajā prasībā prasītāja varēja lūgt atcelt priekšsēdētāja lēmumu par sodu vēlākais tajā dienā, kad beidzās prasības celšanas termiņš, kas aprēķināts no Parlamenta prezidija lēmuma paziņošanas dienas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2018. gada 19. septembris, *Selimovic* /Parlaments, T-61/17, nav publicēts, EU:T:2018:565, 48. punkts, šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2018. gada 21. februāris, *LL*/Parlaments, C-326/16 P, EU:C:2018:83, 41. punkts).

53 Šajā lietā Parlamenta prezidija lēmums tika pieņemts 2018. gada 12. novembrī un paziņots prasītājai 14. novembrī. Taču prasība atcelt tiesību aktu tika celta 2019. gada 11. janvārī.

54 No tā izriet, ka prasība – ciktāl tā attiecas uz priekšsēdētāja lēmumu par sodu – nevar tikt uzskatīta par novēlotu.

4. Par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību daļā, kas attiecas uz priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju

55 Turklāt Parlaments uzskata – tā kā prasība atcelt tiesību aktu ir par priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju –tā tika celta pēc LESD 263. panta sestajā daļā paredzētā termiņa beigām.

56 Šajā ziņā ir jānorāda – kā norādīja Parlaments – ka priekšsēdētāja lēmums par vardarbīgo situāciju tika pieņemts 2018. gada 2. oktobrī, bet šī prasība ir celta 2019. gada 11. janvārī, tas ir, vairāk nekā divus mēnešus pēc šī lēmuma paziņošanas.

57 Tiesas sēdē Parlaments izskaidroja, ka procedūra par Parlamenta locekļiem pārmestām vardarbīgām darbībām tika organizēta tādā veidā, lai ņemtu vērā, pirmkārt, pēdējo minēto personu īpašo situāciju, un, otrkārt, Parlamenta prezidija norādīto vēlmi tikt iesaistītam procedūrā tikai attiecībā uz tām sūdzībām par sodu, kas nevar tikt sasaistītas ar procedūras daļu par vardarbīgās situācijas konstatēšanu.

58 Šo iemeslu dēļ tika ieviesta procedūra divās daļās, un uz katru no tām attiecās atšķirīgs režīms tiesību aizsardzības līdzekļu ziņā, jo – pretēji priekšsēdētāja lēmumam par vardarbīgo situāciju – Parlamenta ieviestā organizācija ļauj personai, par kuru tiek veikta izmeklēšana, iesniegt iekšēju pārsūdzību Parlamenta prezidijā pret priekšsēdētāja lēmumu par sodu.

59 Parlaments uzskata, ka šī organizācija balstās, pirmkārt, uz iekšējā reglamenta 166. un 167. pantu, un, otrkārt, uz 2014. gada 14. aprīļa regulējuma 12. pantu, ar 2015. gada 6. jūlija grozījumiem.

60 Šajā ziņā ir jānorāda, ka iekšējā reglamenta 166. panta "Sankcijas" 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

"Ja kāds deputāts nopietni traucē Parlamenta darbu, neievērojot 11. pantā noteiktos principus, [p]riekšsēdētājs pieņem argumentētu lēmumu, nosakot atbilstošās sankcijas [sodus]."

61 Iekšējā reglamenta 167. pantā "Iekšējie tiesību aizsardzības līdzekļi" ir noteikts:

"Attiecīgais deputāts divu nedēļu laikā pēc paziņojuma par sankciju [sodu], ko [p]riekšsēdētājs viņam noteicis saskaņā ar 166. panta 1. līdz 4. punktu, var iesniegt [p]rezidijam iekšēju pārsūdzību. Šāda pārsūdzība uz laiku aptur noteiktās sankcijas [soda] piemērošanu. Prezidijs ne vēlāk kā četras nedēļas pēc pārsūdzības iesniegšanas dienas vai, ja tam šajā periodā nav sanāksmju, savā nākamajā sanāksmē var anulēt, apstiprināt vai grozīt noteikto sankciju [sodu], neskarot attiecīgā deputāta ārējās tiesības izmantot pārsūdzības iespēju. Ja paredzētajā termiņā Prezidijs lēmumu nepieņem, sankciju [sodu] uzskata par spēkā neesošu."

62 2014. gada 14. aprīļa regulējuma 12. pantā, kas grozīts 2015. gada 6. jūlijā, ir noteikts šādi:

"1. Pēc [padomdevējas komitejas] atzinuma, priekšsēdētājs pieņem pamatotu lēmumu par to, vai vardarbīgās situācijas esamība ir vai nav pierādīta. Viņš komitejai rakstveidā norāda pasākumus, kurus viņš paredz veikt. Par to viņš informē attiecīgos lietas dalībniekus. Pirms tiek pieņemts lēmums par vardarbīgās situācijas pastāvēšanu, priekšsēdētājs uzklausa attiecīgo deputātu.

[..]

3. Attiecīgā gadījumā Parlamenta priekšsēdētājs izlemj piemērot sodu attiecīgajam deputātam atbilstoši [iekšējā reglamenta] 11. un 166. pantam. Deputāta uzklausīšana atbilstoši 1. punktam ir spēkā [iekšējā] reglamenta 166. panta 1. punkta izpratnē."

63 Pretēji Parlamenta norādītajam, no šiem noteikumiem neizriet, ka – tiklīdz tie attiecas uz šīs iestādes locekļiem – pirmkārt, procedūrās saistībā ar vardarbību noteikti ir jāpieņem nodalīti lēmumi attiecībā uz vardarbīgo situāciju un uz sodu, un, otrkārt, šiem lēmumiem jābūt pakļautiem dažādiem pārsūdzības režīmiem.

64 Proti, iekšējā reglamenta 166. pants un 2014. gada 14. aprīļa [iekšējā] reglamenta 12. pants, ar 2015. gada 6. jūlija grozījumiem, paredz tikai to, ka motivēts lēmums ir jāpieņem pārmetamas rīcības gadījumā un ka var tikt noteikta sankcija, neizslēdzot, ka šie elementi, kas ir *a priori* nesaistīti, tiek aplūkoti vienā lēmumā.

65 Tādā pašā nozīmē iekšējā reglamenta 167. pantā ir tikai precizēts prasības celšanas termiņa sākums, norādot, ka šis termiņš sākas no soda noteikšanas dienas, neizslēdzot, ka lēmumā par to var arī konstatēt vardarbību.

66 Turklāt Parlamenta veiktā nošķiršana starp lēmumu par sodu un lēmumu par vardarbības konstatēšanu, pieņemot, ka tā var balstīties uz šī sprieduma 60.–62. punktā atkārtotajiem noteikumiem, izraisa šo lēmumu asimetrisku izskatīšanu attiecībā uz pārsūdzēšanas iespēju, lai gan tie ir nesaraujami saistīti.

67 Šajā ziņā ir jāatgādina – kā uzsvēra Parlamenta prezidijs sava lēmuma 4. punktā –, ka prasībai ir jābūt "efektīvam" raksturam.

68 Šī prasība ir norādīta Pamattiesību hartas 47. pantā, saskaņā ar kuru ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības celt šāda rakstura prasību tiesā.

69 Kā norāda Parlaments, tā kā Parlamenta loceklis nav iesniedzis iekšējo pārsūdzību pret priekšsēdētāja lēmumu par sodu, Savienības tiesai, kas saņēmusi tiešu prasību pret šo lēmumu, šajā pašā tiesvedībā ir iespēja analizēt attiecības, kas pastāv starp sodu, faktiem un procedūru.

70 Ievērojot pienākumu nodrošināt prasības efektīvo raksturu, neviens iemesls neattaisno to, ka tiesas veiktā priekšsēdētāja lēmuma par sodu pārbaude ir atšķirīga tad, ja Parlamenta loceklis pirms vēršanās tiesā ir iesniedzis iekšēju pārsūdzību pret šo lēmumu

71 Proti, prasības efektivitāte prasa, lai – kā tas ir gadījumā, ja pret priekšsēdētāja lēmumu par sodu netiek iesniegta iekšēja pārsūdzība, – Savienības tiesa varētu pārbaudīt vienlaikus gan lēmumu par rīcību, gan lēmumu par sodu, jo, ja sods ir tiesisks tikai tad, ja, pirmkārt, rīcība ir atklāta un tās konstatējums ir pamatots ar pietiekamiem pierādījumiem, otrkārt, ja tā ir atbilstīgi juridiski kvalificēta, un, treškārt, ja sods ir samērīgs ar minētās rīcības smagumu, tā rezultātā pieņemtie lēmumi ir pieņemti procedūras bez trūkumiem iznākumā.

72 Pats Parlamenta priekšsēdētājs pārējā daļā atzina nesaraujamu saistību starp vardarbības konstatējumu, sodu un procedūras norisi. No vienas puses, viņš lēmuma par sodu 7. punktā norādīja, ka "lēmuma par psiholoģiskās vardarbības konstatējumu secinājumi un pamati ir šī lēmuma par soda piemērošanu pamatā". No otras puses, viņš šī paša lēmuma 11. punktā, pašam aprakstot pastāvošo saistību starp dažādiem situācijas elementiem, norādīja, ka "piemērotais sods

[..] [bija] atbilstošs un samērīgs izdarītajam pārkāpumam, ņemot vērā [prasītājas] rīcības smagumu, kuru tā turpinājusi ilglaicīgi, atkārtoti un sistemātiski un kas liecinājis par klaju to vērtību un principu neesamību, kas noteikti [iekšējā] reglamenta 11. panta 3. punktā".

73 Šajā lietā ir skaidrs, ka, vēloties sevi aizsargāt, prasītāja ir izmantojusi iekšējā reglamenta piedāvāto iespēju iesniegt iekšēju pārsūdzību pret priekšsēdētāja lēmumu par sodu.

74 Šim apstāklim tomēr nevar būt ietekmes uz nepieciešamību nodrošināt prasības Savienības tiesā efektīvo raksturu, liedzot prasītājai pārbaudi tiesā, kuras laikā tiks pārbaudīti visi strīdīgās situācijas aspekti, ievērojot nesaraujamās tos vienojošās saiknes.

75 Turklāt, lai gan prasītāja Savienības tiesā ir tieši apstrīdējusi priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju, Parlamenta prezidijam bija jāizdara izvēle starp divām iespējām, no kurām neviena nebija apmierinoša no administratīvo un tiesisko seku viedokļa. Pirmajā gadījumā prezidijs varēja nolemt par sodu, nesagaidot tiesas nolēmumu, un tad prasītāja būtu varējusi iesniegt prasību arī pret šo lēmumu, iespējams, liekot tiesai apvienot abas prasības vienā tiesvedībā un tādējādi atlikt savu pārbaudi par vardarbīgās situācijas tiesiskumu. Otrajā gadījumā prezidijs varēja vēlēties sagaidīt tiesas nolēmumu, un tad rastos risks, ka tas nevar izmantot savas pārbaudes pilnvaras attiecībā uz sodu, jo, pirmām kārtam, saskaņā ar iekšējā reglamenta 167. pantu, ja prezidijs nepieņem lēmumu četru nedēļu laikā pēc prasības celšanas, apstrīdētais sods, par ko nolēmis Parlamenta priekšsēdētājs, tiek atzīts par spēkā neesošu, un, otrām kārtām, no iekšējā reglamenta normām neizriet, ka prezidijam ir iespēja apturēt tajā uzsākto procedūru, līdz tiek sagaidīts tiesvedības rezultāts.

76 Šādos apstākļos tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un pareizas tiesvedības princips abi kopā prasa, lai šajā lietā prasība tiesā tiktu celta vienlaikus par to lēmumu tiesiskumu, kuri veido vienu un to pašu strīdu, proti, šajā lietā – par to lēmumu, ar ko konstatē vardarbības faktu esamību, un to, kurš no tā ir atkarīgs un kurā tiek lemts par sodu par šādiem faktiem.

77 Tādējādi ir jāuzskata, ka, tā kā priekšsēdētāja lēmums par vardarbīgo situāciju ir nesaraujami saistīts ar lēmumu par sodu, prasības atcelt tiesību aktu celšanas termiņš pret pirmo no šiem lēmumiem sākās – tāpat kā pret otro lēmumu – tikai pēc tā Parlamenta prezidija lēmuma paziņošanas, kurš tika pieņemts pēc iekšējās pārsūdzības saskaņā ar iekšējā reglamenta 167. pantu(skat. iepriekš šā sprieduma 52. punktu).

78 Tā rezultātā ir jāuzskata, ka prasība atcelt priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju nevar tikt uzskatīta par novēlotu un tātad tā ir pieņemama.

5. Par lietas būtību

79 Ar pirmo pamatu prasītāja norāda, ka tās procedūras laikā, kuras rezultātā, pirmkārt, viņas rīcība tika kvalificēta par vardarbīgu, un, otrkārt, viņai tika piemērots sods, viņai neesot bijis piekļuves – lai gan viņa to bija lūgusi – nedz izmeklēšanas lietas materiāliem, nedz abu ADP iesniegtajām sūdzībām, nedz viņu sniegtajiem paziņojumiem padomdevējā komitejā.

80 Parlaments šo argumentāciju apstrīd.

a) Par šī pamata pieņemamību

81 Ar rakstveida jautājumu Vispārējā tiesa jautāja lietas dalībniekiem, vai šajā strīdā bija piemērojams tā sauktais "savstarpējas atbilstības" noteikums starp sūdzību un prasību un kāda ir šīs iespējamās piemērošanas ietekme, jo minētais noteikums prasa – pretējā gadījumā izraisot nepieņemamību –, lai Savienības tiesā iesniegtais pamats vai iebildums jau būtu bijis norādīts pirmstiesas procedūrā vai lai tas būtu cieši saistīts ar šajā pašā procedūrā izvirzīto kritiku.

82 Parlaments atbildēja, ka tad, ja šis noteikums būtu jāpiemēro šajā lietā, pamats par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu būtu jāatzīst par nepieņemamu, jo prasītāja to nav izvirzījusi savā iekšējā pārsūdzībā parlamenta prezidijā.

83 Prasītāja apstrīd Parlamenta aizstāvēto nostāju.

84 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasība ir pamatota ar LESD 263. pantu un nevis ar LESD 270. pantu.

85 Taču savstarpējas atbilstības noteikums tika norādīts tajos strīdos, kas ir uzsākti uz pēdējās minētās normas pamata un par obligātu iepriekšēju sūdzību, kura ir ieviesta ar Civildienesta noteikumiem, šajā posmā Tiesai vai Vispārējai tiesai to neattiecinot uz prasībām, kas ir celtas uz LESD 263. panta pamata un pirms kurām ir bijusi administratīvā stadija.

86 Tomēr, ciktāl nepieciešams, ir jāatgādina, ka LESD 270. pantā savstarpējas atbilstības noteikumā tiek ņemts vērā īpašais konteksts, kuru regulē šī norma. Saskaņā ar to Eiropas Savienības Tiesas jurisdikcijā ir visas domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem, ievērojot ierobežojumus un nosacījumus, ko paredz Civildienesta noteikumi, un Savienības pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, kurā skaidrā veidā uz prasību pieņemamību Eiropas Savienības tiesā ir attiecināta, pirmkārt, prasība par iepriekšējas administratīvas sūdzības iesniegšanu, un, otrkārt, prasība par tiešu vai netiešu iecēlējinstitūcijas lēmumu par noraidīšanu.

87 Turklāt šajā ziņā ir jāuzsver, ka nedz iekšējais reglaments, nedz jebkāds cits teksts, kas ir piemērojams šajā lietā, neattiecina uz Parlamenta locekļa Savienības tiesā iesniegtas prasības pieņemamību prasību par iepriekšējas sūdzības iesniegšanu Parlamentā. Šāda noteikuma neesamības gadījumā, ievērojot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kuras paredzētas Pamattiesību hartas 47. pantā, prasītājai ir jāsniedz iespēja izvirzīt jebkādu pamatu Savienības tiesā, pat ja tas nav izdarīts Parlamenta prezidijā.

88 Šajā lietā savstarpējas atbilstības noteikums ir attaisnojams vismaz tādēļ – kā to ir aprakstījis Parlaments –, ka iekšējā reglamenta 167. pantā paredzētā iekšējās pārsūdzības procedūra var būt tikai par sodu. Šādos apstākļos centieni panākt mierizlīgumu nevar izraisīt to, ka šajā lietā tiek apšaubīts vardarbības konstatējums, kuru nevar apstrīdēt tiesā, un tātad tas netiek attiecināts uz visu strīdu starp attiecīgo deputātu un Parlamentu.

89 Jebkurā gadījumā tas, ka prasītāja iepriekš nav formulējusi argumentu saistībā ar tiesībām uz aizstāvību, neietekmē iekšējās prasības pārbaudi, jo, kā norādīts Parlamenta prezidija lēmuma 4. un 5. punktā, tas, ieņemot savu nostāju, pārbaudīja, ka uzsāktajā procedūrā nav pieļauti nekādi acīmredzami pārkāpumi, kas varētu apdraudēt lēmuma par soda piemērošanu tiesiskumu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2000. gada 21. novembris, *Carrasco Benítez*/Komisija, T-214/99, EU:T:2000:272, 37. un 38. punkts).

90 Tādējādi ir jāuzskata, ka iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ savstarpējas atbilstības noteikums nav piemērojams tādā strīdā, kuru prasītāja ir iesniegusi Vispārējā tiesā, un līdz ar to pirmais pamats netiks atzīts par nepieņemamu tādēļ, ka tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpums netika norādīts iekšējā pārsūdzībā atbilstoši iekšējā reglamenta 167. pantam Parlamenta prezidijā.

b) Par pamata pamatotību

91 Attiecībā uz pamata pamatotību ir jāatgādina, ka Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktā ir noteikts, ka tiesības uz labu pārvaldību tostarp ietver ikvienas personas tiesības tikt uzklausītai, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt, ikvienas personas tiesības piekļūt materiāliem, kuri uz to attiecas, ievērojot konfidencialitātes, kā arī profesionālā noslēpuma un komercnoslēpuma likumīgas aizsardzības apsvērumus, kā arī pārvaldes [administrācijas] pienākumu pamatot savus lēmumus.

92 2019. gada 4. aprīļa spriedumā OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289, 53. punkts) Tiesa atgādināja, ka šajā noteikumā paredzētās tiesības tikt uzklausītam garantē ikvienai personai iespēju lietderīgi un efektīvi izteikt savu viedokli administratīvajā procesā un, pirms tiek pieņemts ikviens lēmums, kas var nelabvēlīgi ietekmēt tās intereses.

93 Piemērojot Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktu, Tiesa uzskatīja, ka gadījumos, kad prasību atcelt tiesību aktu ir cēlusi no vardarbības cietusī persona pret lēmumu, ar kuru tiek noraidīta viņas sūdzība, izmeklēšanas komitejai pirms savu ieteikumu iesniegšanas iestādes priekšsēdētājam un katrā ziņā pēdējam minētajam – pirms tas pieņem lēmumu, kas nelabvēlīgi ietekmē prasītāju, bija jāievēro viņas tiesības tikt uzklausītai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 4. aprīlis, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 56. punkts).

94 Tiesa arī uzskatīja, ka prasītājai kā sūdzības iesniedzējai, lai viņa varētu lietderīgi darīt zināmus savus apsvērumus, bija tiesības uz to, lai viņai tiktu paziņots vismaz personas, kas ir apsūdzēta par vardarbību, un dažādu uzklausīto liecinieku paziņojumu kopsavilkums, ciktāl izmeklēšanas komiteja ir izmantojusi šos paziņojumus savā ziņojumā, lai sniegtu ieteikumus iestādes priekšsēdētājam, saistībā ar kuriem tas ir pamatojis apstrīdēto lēmumu, [ievērojot,] ka šī kopsavilkuma paziņošanai ir jābūt veiktai, attiecīgajā gadījumā ievērojot likumīgās konfidencialitātes intereses (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 4. aprīlis, OZ/BEI, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 57. punkts).

95 Šī nostāja tika apstiprināta 2020. gada 25. jūnija spriedumā HF/Parlaments (C-570/18 P, EU:C:2020:490, 57.–62. punkts), kurā Tiesa, piemērojot šo pašu normu citā procedūrā, kuras iznākumā tika noraidīta sūdzība par vardarbību, nosprieda, ka prasītājai kā no vardarbības cietušajai personai bija tiesības uz to, lai vismaz kopsavilkuma veidā tiktu paziņots gan padomdevējas komitejas atzinums, gan liecinieku uzklausīšanas protokoli, ciktāl iestāde, kurai bija uzdevums lemt par vardarbības esamību, ir balstījusi strīdīgo lēmumu uz šiem dokumentiem.

96 2020. gada 25. jūnija sprieduma HF/Parlaments (C-570/18 P, EU:C:2020:490) 66. punktā Tiesa precizēja, ka, lai nodrošinātu liecību konfidencialitāti un mērķus, kas ar to tiek aizsargāti, vienlaikus pārliecinoties, ka prasītāja tiek lietderīgi uzklausīta, pirms tiek pieņemts tai nelabvēlīgs lēmums, var tikt izmantoti noteikti paņēmieni, piemēram, anonimizēšana vai pat liecību būtības publiskošana kopsavilkuma veidā, vai arī noteiktu liecību satura daļu aizklāšana.

97 Lietās, kurās tika taisīts 2019. gada 4. aprīļa spriedums OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289, 53. punkts) un 2020. gada 25. jūnija spriedums HF/Parlaments (C-570/18 P, EU:C:2020:490), persona, kas prasa tiesības tikt lietderīgi uzklausītai, kā norādīts iepriekš 93. un 95. punktā, bija sūdzības iesniedzēja, kura uzskatīja, ka pret to ir tikusi vērsta vardarbība.

98 Šī situācija atšķiras no izskatāmajā lietā esošās, kurā argumentu par nepietiekamu piekļuvi lietas materiāliem ir formulējusi nevis prasītāja, bet vardarbībā apsūdzētā persona, kas par to ir tikusi sodīta.

99 Šajā gadījumā prasītājas pirmajā pamatā norādītais vispārējais princips par tiesību uz aizstāvību ievērošanu ir piemērojams pilnā apjomā.

100 Saskaņā ar judikatūru šī vispārējā principa piemērošana ir obligāta jebkurā procedūrā, kura uzsākta pret personu un kuras rezultātā var tikt pieņemts šai personai nelabvēlīgs akts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 16. maijs, *Skareby*/Komisija, F-42/10, EU:F:2012:64, 46. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā tas ir it īpaši tad, ja procedūras iznākumā var tikt piemērots sods (spriedums, 2010. gada 14. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija u.c., C-550/07 P, EU:C:2010:512, 92. punkts). Šis Savienības tiesību pamatprincips ir jāievēro, pat ja nav attiecīgo procedūru regulēja tiesiskā regulējuma (spriedumi, 1986. gada 10. jūlijs, Beļģija/Komisija, 234/84, EU:C:1986:302, 27. punkts; 2006. gada 9. novembris, Komisija/*De Bry*, C-344/05 P, EU:C:2006:710, 37. punkts, un 2016. gada 27. oktobris, ECB/*Cerafogli*, T-787/14 P, EU:T:2016:633, 72. punkts).

101 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības uz aizstāvību ietver tiesības tikt uzklausītam un tiesības piekļūt lietas materiāliem un ir to pamattiesību skaitā, kuras ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa un ir noteiktas Pamattiesību hartā (spriedums, 2013. gada 10. septembris, G. un R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

102 Šis princips ir piemērojams šajā lietā, ja pret prasītāju uzsāktās procedūras iznākumā var tikt vai ir piemērots sods pret Parlamenta locekli saistībā ar vardarbību.

103 Procedūrā, kuras mērķis ir konstatēt vardarbības pastāvēšanu, vispārējais princips par tiesību uz aizstāvību ievērošanu nozīmē, ka, ievērojot iespējamās konfidencialitātes prasības, izmeklējamai personai, pirms tiek pieņemts tai nelabvēlīgs akts, tiek paziņoti visi apsūdzošie un attaisnojošie lietas materiāli sakarā ar minēto vardarbību un ka tā par tiem ir tikusi uzklausīta.

104 Turklāt visu lietas materiālu paziņošana ir skaidri paredzēta Civildienesta noteikumu IX pielikuma 3. panta 1. punktā personām, kurām ir piemērojami šie Civildienesta noteikumi un par kurām tiek veikta disciplinārā izmeklēšana pēc Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) izmeklēšanas.

105 Šajā lietā no lietas materiāliem un no tiesas sēdes izriet, ka tās procedūras laikā, kurā tika konstatēta vardarbīgā situācija un piemērots sods – lai gan ar 2018. gada 23. februāra vēstuli prasītājai tika paziņots par abu ADP sūdzībām – viņai nebija piekļuves nedz viņu iesniegtajiem 2018. gada 27. februāra paziņojumiem padomdevējai komitejai, nedz lietas materiālu dokumentiem, it īpaši vēstulēm un tekstiem, lai gan šī dažādā informācija ir tikusi ņemta vērā, lai secinātu, ka vardarbība pastāv, un sodītu prasītāju.

106 Tiesas sēdē Parlaments apgalvoja, ka ir ievērojis tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, bet tam neesot bijis pienākuma sniegt prasītājai piekļuvi visiem lietas materiāliem. Jebkurā gadījumā tas vispirms norāda, ka prasītāja nekad neesot lūgusi piekļuvi lietas materiāliem. It īpaši to vēstuļu un tekstu paziņošanā, uz kuriem ir balstījusies padomdevēja komiteja un pēc tam Parlamenta priekšsēdētājs, lai izdotu savu atzinumu un lēmumu, neesot radušās grūtības sakarā ar šo dokumentu konfidencialitāti. Visbeidzot, šo elementu paziņošana neesot bijusi vajadzīga, jo, tā kā tie tika adresēti prasītājai vai nākuši no viņas, viņa jau zinājusi to saturu.

107 Runājot par pirmo argumentu, ir svarīgi atgādināt, ka – pretēji Parlamenta apgalvotajam – vardarbības procedūrā piekļuvi lietas materiāliem nevar padarīt atkarīgu no attiecīgās personas pieprasījuma. Proti, kompetentajai iestādei, kas izmeklē uzsākto procedūru pret šo personu, ir jāievēro visas pieprasītās garantijas, it īpaši tās, kuras ir saistītas ar tiesībām uz aizstāvību, negaidot uzaicinājumu to darīt.

108 Attiecībā uz otro argumentu, ir jākonstatē, ka savā argumentācijā Parlaments vispārīgos terminos ir konstatējis nepieciešamību aizsargāt sūdzības iesniedzējus, lai izskaidrotu, ka piekļuve attiecīgajiem dokumentiem bija ierobežota attiecīgajā procedūrā, nenorādot nedz informāciju, kura tās īpašā rakstura dēļ būtu varējusi būt konfidenciāla, nedz arī to attaisnojošos iemeslus.

109 Jebkurā gadījumā ir jāatgādina, ka konfidencialitāti var nodrošināt, izmantojot dažādus paņēmienus, piemēram, anonimizēšana, lietas materiālu būtības publiskošana kopsavilkuma veidā vai arī noteiktu to satura daļu aizklāšana (spriedums, 2020. gada 25. jūnijs, HF/Parlaments, C-570/18 P, EU:C:2020:490, 66. punkts).

110 Attiecībā uz trešo pamatu, kurš turklāt ir pretrunā otrajam, ir jānorāda, ka, lai varētu nodrošināt savu aizstāvību, izmeklējamai personai ir jābūt iespējai precīzi iepazīties ar tiem lietas materiālu dokumentiem, uz kuriem ir balstītas pret viņu izvirzītās apsūdzības pret viņu pieņemtajā lēmumā.

111 Tiesas sēdē Parlaments apgalvoja, ka tā pienākums ir identificēt tos elementus, kuri jāpaziņo vardarbībā apsūdzētajai personai, savukārt apsūdzētajai personai ir jāpieprasa dokumenti, uz kuriem šie elementi ir balstīti, ja viņa uzskata to par nepieciešamu.

112 Šis arguments nevar tikt pieņemts. Procedūrā par vardarbību kompetentajām iestādēm ir jāpaziņo ieinteresētajai personai, ievērojot iespējamās konfidencialitātes prasības, ne tikai tie elementi, uz kuriem balstās apgalvojumi par vardarbību, bet arī visi tie dokumenti, kuri ir iesniegti šo apgalvojumu atbalstam, kā, piemēram, vajadzības gadījumā arī tie, kuri ļauj tos atspēkot, ieinteresētajai personai dodot iespēju pašai noteikt, kā sagatavot un pamatot savu aizstāvību.

113 Tādējādi ir jānoraida Parlamenta izvirzītie argumenti pret to, ka šajā lietā tiek piemērots tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips.

114 Līdz ar to ir jākonstatē, ka šajā lietā ir pārkāpts vispārējais tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips.

c) Par tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpuma sekām

115 Saskaņā ar judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpums izraisa procedūras iznākumā pieņemta lēmuma atcelšanu tikai tad, ja šī pārkāpuma neesamības gadījumā šīs procedūras iznākums varētu būt citāds (spriedums, 2019. gada 4. aprīlis, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 76. punkts).

116 Tiesa uzskata, ka šī prasība ir izpildīta tad, ja, tā kā viņai nebija piekļuves dokumentiem, kurus viņai bija jāpaziņo, pienācīgi ievērojot tiesības uz aizstāvību, prasītāja nav varējusi lietderīgi norādīt savus apsvērumus (šajā ziņā skat. spriedumus, 2019. gada 4. aprīlis, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 77. un 78. punkts, 2020. gada 25. jūnijs, HF/Parlaments, C-570/18 P, EU:C:2020:490, 73. punkts) un tādējādi viņai ir tikusi liegta kaut neliela iespēja labāk nodrošināt savu aizstāvību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 16. janvāris, Komisija/*United Parcel Service*, C-265/17 P, EU:C:2019:23, 56. punkts).

117 Šādā gadījumā tas, ka nav paziņoti tie lietas materiālu dokumenti, uz kuriem administrācija ir balstījusies, faktiski neizbēgami ietekmē to aktu tiesiskumu – no tiesību uz aizstāvību aizsardzības aspekta –, kas pieņemti procedūrā, kuras iznākumā prasītāja var tikt nelabvēlīgi ietekmēta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 4. aprīlis, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 78. punkts, un 2020. gada 25. jūnijs, HF/Parlaments, C-570/18 P, EU:C:2020:490, 73. punkts).

118 Šajā lietā no lietas materiāliem un tiesas sēdes izriet, ka tās procedūras laikā, kura attiecās uz viņu, prasītājai nebija piekļuves nedz abu ADP 2018. gada 27. februāra paziņojumiem padomdevējai komitejai, nedz visiem lietas materiāliem, it īpaši visam vēstuļu un tekstu saturam, uz kuriem tika balstītas apsūdzības, lai gan šī informācija tika ņemta vērā, konstatējot vardarbību un piemērojot sodu.

119 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka morālās vardarbības definīcija Civildienesta noteikumu 12.a panta 3. punkta izpratnē sakrīt ar to, kas ietverta 2014. gada 14. aprīļa [iekšējā] reglamenta 3. panta 1. punktā, kurš ir grozīts 2015. gada 6. jūlijā, un tā ietver ne vienmēr viegli īstenojamu ierēdņu un darbinieku aktu un rīcības kontekstuālu kvalifikāciju (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 13. jūlijs, SQ/EIB, T-377/17, EU:T:2018:478, 99. punkts, un 2018. gada 13. jūlijs, *Curto* /Parlaments, T-275/17, EU:T:2018:479, 75. punkts).

120 Šajos apstākļos, pamatojoties uz iepriekš šī sprieduma 115.–117. punktā atgādināto judikatūru, ir jāuzskata, ka, tā kā prasītājai nebija piekļuves visu lietas materiālu saturam, viņai šajā lietā tika liegta iespēja labāk nodrošināt savu aizstāvību un ka šis pārkāpums neizbēgami ir ietekmējis pieņemto lēmumu saturu par vardarbības pastāvēšanu un par sodu.

121 Līdz ar to ir jānosaka, kādā apmērā tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpums ir ietekmējis dažādu apstrīdēto lēmumu tiesiskumu.

1) Par priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju

122 Priekšsēdētāja lēmums par vardarbīgo [situāciju] ir pirmais, kurš tika pieņemts procedūrā ar šeit iepriekš konstatēto pieļauto pārkāpumu – tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu.

123 Tā kā šis sods tika pieņemts tādējādi, ka priekšsēdētāja rīcībā nebija informācijas un argumentu, kurus prasītāja būtu varējusi izskaidrot, ja atbilstoši šim principam viņai būtu sniegta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem, uz kuriem viņš gatavojās balstīties, tas ir jāatceļ.

2) Par priekšsēdētāja lēmumu par sodu

124 Ir skaidrs, ka priekšsēdētāja lēmumu par soda tiesiskumu ietekmēja arī šeit konstatētais tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpums. Proti, tā pamatā ir apgalvotie vardarbības fakti, kuru konstatējumu pašu par sevi ietekmē tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpums.

125 Līdz ar to priekšsēdētāja lēmums par sodu ir jāatceļ tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpuma dēļ.

3) Par Parlamenta prezidija lēmumu

126 Parlaments uzskata, ka tā prezidija lēmums attiecas tikai uz sodu, tādējādi to nevar ietekmēt tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpums, kas attiecas tikai uz priekšsēdētāja lēmumu par vardarbīgo situāciju.

127 Jāuzsver, ka Parlamenta prezidija lēmums apstiprina priekšsēdētāja lēmumu par sodu un ka tā pamatā ir arī apgalvotie vardarbības fakti, kuru konstatējumu ietekmē tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpums. Šajā konstatējumā pieļautais prettiesiskums tātad noteikti izraisa Parlamenta prezidija lēmuma prettiesiskumu.

128 Protams, Parlamenta prezidijs savā lēmumā ir ierobežojis uzdevumu, kurš tam būtu jāizpilda tās sūdzības ietvaros, kas pamatota ar iekšējā reglamenta 167. pantu, tā 4. punktā norādot, ka, pirmkārt, tas bija "tikai kompetents pārskatīt pašu sodu", un, otrkārt, ka pārskatīšana par lēmuma par vardarbīgās [situācijas] "pamatotību" vai par "faktiem", kas bija lēmuma par soda piemērošanu pamatā, nebija tā uzdevums.

129 Tomēr tā lēmuma 4. punktā Parlamenta prezidijs piekrita, ka ir veicis pārbaudi par tās procedūras tiesiskumu, kuras iznākumā ir pieņemts lēmums par vardarbīgo situāciju.

130 Tādējādi Parlamenta prezidijs norādīja, ka, "lai padarītu prasību par efektīvu, [tas ir uzskatījis par] atbilstošu veikt pārbaudi, to ierobežojot tikai līdz pārbaudei par to, vai morālās vardarbības konstatējums tika konstatēts pareizos apstākļos un ka, konkrētāk, izmantotajā procedūrā nebija pieļauti acīmredzami pārkāpumi, kas varētu apdraudēt lēmuma par soda piemērošanu tiesiskumu".

131 Šajā pašā nozīmē Parlamenta prezidijs sava lēmuma 5. punktā apstiprināja, ka procedūrā nav pieļauti nekādi pārkāpumi, kas varētu apdraudēt lēmuma par vardarbīgo situāciju un lēmuma par sodu tiesiskumu. Faktiski tajā tika norādīts, ka, "pamatojoties uz to, [prezidijs] uzskatīja, ka [piekšsēdētāja] konstatētā morālā vardarbība tika veikta labos apstākļos un ka tai sekojošā procedūrā [nav] pieļauts pārkāpums, kurš acīmredzami var apdraudēt lēmuma par soda piemērošanu tiesiskumu".

132 Tādējādi Parlamenta prezidijs balstīja savu lēmumu uz novērtējumu, kurš iepriekš 91. –114. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ir izraisījis tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu.

133 Tādējādi šis lēmums ir jāatceļ šī principa pārkāpuma dēļ.

4) Secinājums par prasību atcelt tiesību aktu

134 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāuzskata – un nav vajadzības pārbaudīt nedz citus pirmajā pamatā ietvertos iebildumus, nedz citus prasītājas izvirzītos pamatus, nedz pieteikumus iesniegt pierādījumus un piedāvātos pierādījumus, nedz pieteikumus par procesa organizatoriskajiem un izmeklēšanas pasākumiem –, ka priekšsēdētāja lēmums par vardarbīgo situāciju, priekšsēdētāja lēmums par sodu un Parlamenta prezidija lēmums ir jāatceļ.

C. Par pieteikumu aizstāt piemēroto disciplinārsodu ar to, kas paredzēts iekšējā reglamenta 166. panta 4. punkta a) apakšpunktā

135 Prasības pieteikuma prasījumos prasītāja lūdz Vispārējo tiesu pakārtoti "konstatēt, ka piemērotais disciplinārsods ir pārmērīgs un nesamērīgs" un "to aizstāt ar iekšējā reglamenta 166. panta 4. punkta a) apakšpunktā paredzēto". Šajā normā paredzētais sods ir rājiens.

136 Iepriekš 135. punktā minētajam pieteikumam ir pakārtots raksturs salīdzinājumā ar prasību atcelt tiesību aktu un, tā kā tas netika pieņemts, par šo pieteikumu nav jālemj.

D. Par lūgumu atlīdzināt kaitējumu

1. Par prasību par zaudējumu atlīdzību

137 Prasības pieteikumā prasītāja lūdz piespriest Parlamentam samaksāt 50 000 euro vai lielāku vai mazāku summu, ko Vispārējā tiesa uzskatīs par taisnīgu, par tā priekšsēdētāja un prezidija locekļu rīcību. Prasītājai piemērotais sods tai ir bijis īpaši kaitējošs tā netaisnīgā rakstura dēļ un tādēļ, ka tas tika paziņots ne tikai Parlamenta plašsaziņas līdzekļos, bet arī dalībvalstīs.

138 Savā replikā prasītāja norāda, ka tai ir nodarīts triju veidu kaitējums, proti, pirmkārt, mantisks zaudējums, kas izriet no dienas naudas zaudēšanas 12 dienu periodā un no tā, ka viņai bija jāizmanto tikai viena akreditēta deputāta palīga atbalsts, otrkārt, morālais kaitējums, kurš izriet no viņas tēla pasliktināšanas, jo piemērotajam sodam tika pievērsta liela uzmanība medijos, un, treškārt, zaudējums, kas izriet no viņas izslēgšanas no "5 zvaigžņu kustības" [*Mouvement 5 étoiles*].

139 Parlaments uzskata, ka šī prasība jānoraida galvenokārt kā nepieņemama un pakārtoti – kā nepamatota.

140 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka priekšsēdētāja lēmuma par sodu un Parlamenta prezidija lēmuma atcelšanas sekas varētu būt tāda mantiskā kaitējuma atlīdzināšana, kurš izriet no dienas naudas zaudēšanas 12 dienu periodā. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 266. panta pirmajai daļai iestādei, kuras pieņemtais akts ir atcelts, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, kas ietver atceļošā sprieduma izpildi. Kompetenču sadalē starp tiesas un administratīvo iestādi tai iestādei, kuras pieņemtais akts ir atcelts, ir jānosaka nepieciešamie pasākumi, lai izpildītu atceļošo spriedumu (skat. spriedumu, 2014. gada 5. septembris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija, T-471/11, EU:T:2014:739, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

141 Tālāk, runājot par to, ka prasītājai bija jāiztiek ar vienu akreditētu deputāta palīgu, ir jākonstatē, ka tas nav nelikumīgi, ka iestāde veic pasākumus, lai attālinātu sūdzības iesniedzējus no personas, kura tiek apsūdzēta.

142 Pārējā daļā prasītājas prasības ir par morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

143 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru tāda akta atcelšana, kurā pieļauts pārkāpums, pati par sevi var būt atbilstošs atlīdzinājums un principā pietiekams par morālo kaitējumu, kas ar šo aktu varēja būt izraisīts (spriedumi, 1987. gada 9. jūlijs, *Hochbaum* un *Rawes*/Komisija, 44/85, 77/85, 294/85 un 295/85, EU:C:1987:348, 22. punkts, un 2004. gada 9. novembris, *Montalto* /Padome, T-116/03, EU:T:2004:325, 127. punkts), ja vien prasītājs nepierāda, ka viņš ir cietis tādu

morālo kaitējumu, kas ir nodalāms no atcelšanas pamatā esošā prettiesiskuma un kas nevar tikt pilnībā atlīdzināts, atceļot aktu (spriedums, 2018. gada 31. maijs, *Korwin-Mikke*/Parlaments, T-352/17, EU:T:2018:319, 78. punkts).

144 Šajā lietā apstrīdēto lēmumu atcelšana ir jāuzskata par pietiekamu, īpaši tāpēc, ka Vispārējās tiesas nolēmums par pamatu saistībā ar tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu neietekmē to, vai vardarbība pastāv vai ne.

145 Pakārtoti jānorāda, ka prasītāja atbilstoši Vispārējās tiesas tiesvedībā piemērojamām normām nav norādījusi elementus, kuru mērķis ir noteikt Parlamenta atbildību par apgalvoto morālo kaitējumu.

146 Taču saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai izpildītu Reglamenta 76. panta d) apakšpunkta prasības, ikvienā prasības pieteikumā, ar kuru lūdz atlīdzināt kaitējumu, ko esot radījusi Savienības iestāde, ir jāietver informācija, kas ļauj noteikt šīs iestādes rīcību, pret kuru prasītājs iebilst, iemeslus, kāpēc tas uzskata, ka starp šo rīcību un kaitējumu, kurš tam, pēc tā uzskatiem, ir nodarīts, pastāv cēloņsakarība, kā arī šī kaitējuma raksturu un apmēru (skat. spriedumu, 2017. gada 20. jūlijs, *ADR Center*/Komisija, T-644/14, EU:T:2017:533, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

147 Šajā lietā prasītāja savā prasības pieteikumā nav norādījusi, kāda "[Parlamenta] priekšsēdētāja un [viņa] prezidija locekļu rīcība" varētu būt šī morālā kaitējuma pamatā, un kāda ir cēloņsakarība starp šo rīcību un kaitējumu. Tā nav arī paskaidrojusi, kā viņa personīgi ir cietusi.

148 Turklāt saskaņā ar Reglamenta 85. panta 1. punktu "pierādījumus un piedāvātos pierādījumus iesniedz pirmajā procesuālo rakstu apmaiņā".

149 Šajā lietā prasītāja prasības pieteikuma pielikumā nav iesniegusi pierādījumus par savu morālo kaitējumu, lai gan tie ir datējami pirms šīs prasības. Proti, dažādās publikācijas ir datētas ar 2018. gada oktobri un lēmums, ar kuru viņu izslēdz no [politiskās] partijas, ir datēts ar 2018. gada 31. decembri.

150 Protams, saskaņā ar Reglamenta 85. panta 2. punktu "replikas rakstā un atbildes rakstā uz repliku [pamatlietas] puses savas argumentācijas atbalstam var sniegt papildu pierādījumus vai izteikt pierādījumu piedāvājumus ar nosacījumu, ka kavēšanās šo ziņu iesniegšanā ir attaisnota".

151 Tomēr ir jākonstatē, ka prasītāja nav norādījusi iemeslus, kādēļ viņa ir kavējusies ar pierādījumu iesniegšanu.

152 Šajos apstākļos prasība par kaitējuma atlīdzību ir jānoraida.

2. Par citām prasībām atlīdzināt kaitējumu

153 Prasības pieteikuma 63. punktā prasītāja lūdz Vispārējai tiesai "izdot rīkojumu Parlamentam pieņemt tādus pasākumus kaitējuma atlīdzināšanai, kas ietver [..] Parlamenta plenārsēdes laikā pieņemtā lēmuma paziņošanu [..] un informācijas paziņošanu svarīgākajiem medijiem, kas Parlamentam jāveic no saviem līdzekļiem [..], kā arī visus publicitātes paziņojumus, kas paredzēti, lai atjaunotu pienācīgu sabiedrības viedokļa veidošanos par prasītāju". Tāpat prasības pieteikuma prasījumos prasītāja lūdz Vispārējo tiesu izdot rīkojumu priekšsēdētājam plenārsēdē publiskot informāciju par to, ka kaitējums tiek labots.

154 Kā uzsver Parlaments, Savienības tiesa, neskarot administratīvās iestādes prerogatīvas, nevar izdot rīkojumus Savienības iestādei vai struktūrai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 15. janvāris, HJ/*EMA*, T-881/16, nav publicēts, EU:T:2019:5, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

155 Saskaņā ar judikatūru šī principa dēļ ne tikai jānoraida tie prasījumi, kuri ir formulēti prasībā atcelt tiesību aktu un vērsti uz to, lai tiktu izdots rīkojums atbildētājai iestādei vai struktūrai veikt pasākumus, kas nozīmē atceltā sprieduma izpildi, Vispārējās tiesas kompetences neesamības dēļ, bet principā tas ir piemērojams arī prasībai par kaitējuma atlīdzināšanu, kurā prasītāja lūdz izdot rīkojumu iestādei veikt noteiktus pasākumus, lai atlīdzinātu apgalvoto kaitējumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2019. gada 15. janvāris, HJ/*EMA*, T-881/16, nav publicēts, EU:T:2019:5, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

156 Tātad ir jānoraida prasības par kaitējuma atlīdzināšanu, kas ietver "[..] Parlamenta plenārsēdes laikā pieņemtā lēmuma paziņošanu [..] un informācijas paziņošanu svarīgākajiem medijiem, kas Parlamentam jāveic no saviem līdzekļiem [..], kā arī visus publicitātes paziņojumus, kas paredzēti, lai atjaunotu pienācīgu sabiedrības viedokļa veidošanos par prasītāju".

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

157 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

158 Saskaņā ar Reglamenta 134. panta 2. punktu, ja spriedums ir nelabvēlīgs vairākiem lietas dalībniekiem, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumu sadali.

159 Turklāt atbilstoši šī paša reglamenta 135. pantam, ja to prasa taisnīgums, Vispārējā tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieks, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, sedz savus tiesāšanās izdevumus pats, bet pretējās puses tiesāšanās izdevumus atlīdzina tikai daļēji vai pat vispār tiek atbrīvots no šī pienākuma.

160 Šajā lietā taisnīgums prasa, lai, pat ja prasītājas prasība atlīdzināt kaitējumu ir tikusi noraidīta, Parlamentam tiktu piespriests segt visus savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus, jo tam spriedums argumentu galvenajā daļā ir nelabvēlīgs.

Pamatojoties uz iepriekšminēto,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Atcelt Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja 2018. gada 2. oktobra lēmumu, ar kuru *Giulia Moi* rīcība pret diviem akreditētiem deputātu palīgiem tika atzīta par psiholoģisko vardarbību, Parlamenta priekšsēdētāja 2018. gada 2. oktobra lēmumu, ar kuru *Giulia Moi* ir noteikts sods par viņas rīcību pret šiem diviem deputātu palīgiem, kas tika atzīta par psiholoģisko vardarbību, un viņai piemērota dienas naudas atņemšana uz 12 dienām, un Parlamenta prezidija 2018. gada 12. novembra lēmumu par *Giulia Moi* 2018. gada 16. oktobrī iesniegto sūdzību atbilstoši Parlamenta iekšējā reglamenta 167. pantam.

2) Pārējā daļā prasību noraidīt.

3) Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 3. februārī.

[Paraksti]

[i] — Saskaņā ar spēkā esošo tiesisko regulējumu personas datu aizsardzības jomā Vispārējās tiesas tiesvedībā, dati ir aizklāti publiskajā sprieduma versijā, balstoties uz tiesas kancelejas vadītāja lēmumu, un tikuši aizvietoti ar jēdzienu [personas dati].